

Even wennen

Bij de halte staat Ben ongeduldig te wachten. Hij heeft zijn buschauffeur-kleren aan, ook al rijdt hij vandaag alleen nog maar mee. Eindelijk, daar rijdt een vrolijke gele bus de straat in. 'Lijn 3' staat er in blauwe letters op het bordje boven de chauffeur. Ben slikt even.

Na de zomer zit hij daar. Lijn 3 wordt zijn bus.

De chauffeur heeft Ben al gezien en gaat langzamer rijden. De bus stopt vlak voor de halte.

'Ha, jij bent Ben dus!' zegt de chauffeur.

'Nee ... Ben Bús,' verbetert Ben hem, terwijl hij naar binnen stapt.

'Ik zei toch ook Ben?'

'Niet Ben Dús ... Ben ... Ach, laat ook maar. Jij moet Bob zijn.'

'De enige echte!' lacht chauffeur Bob. 'Kom, we rijden gezellig samen verder. Goed dat je mee kunt, dan zie je de route alvast een keer.'

Ben is pas net buschauffeur. Na de zomer mag hij voor het eerst helemaal alleen in een eigen bus op een eigen route gaan rijden: Lijn 3. Ben is blij en trots, maar hij vindt het ook spannend. Is hij er wel klaar voor? Wat als hij straks verkeerd rijdt? En wat als de mensen die met de bus meerijden niet aardig zijn?

'Nou?' Bob kijkt Ben vragend aan.

O jee, Ben heeft geen idee wat Bob hem vroeg. 'Eh ... ik weet niet?'

Bob schiet in de lach. 'Je weet niet waar je woont?'

'Oh, vroeg je dat? Sorry! Ik eh ...' Ben voelt dat zijn wangen rood worden.

Maar als hij weer naar Bob kijkt, ziet hij dat die vriendelijk terugkijkt.

'Lijn 3 wordt je eerste eigen buslijn, toch?' vraagt Bob.

'Dat klopt,' antwoordt Ben. Even twijfelt hij, maar dan zegt hij toch maar eerlijk:

'Ik vind het best wel spannend.'

'Dat is niks gek!' zegt Bob. 'Dat vond ik ook toen ik aan mijn eerste buslijn begon. Maar zal ik je eens wat zeggen? Er is niks om bang voor te zijn. Want Lijn 3 is de leukste route van heel Leesstad. Leuke bus, leuke mensen: ik ga het nog missen. Maar ik ga een andere lijn rijden. Dat is ook leuk.'

Ben glimlacht. Het helpt dat Bob zo aardig is.

Voor in de bus zit een jongen die zo verdiept is in zijn boek, dat Ben zijn gezicht niet kan zien.

'Dat is Sam,' zegt Bob, als hij Ben ziet kijken. 'Die zit altijd met zijn neus in de boeken, dus verwacht geen gezellig geklets. Dat heb je met die kinderen tegenwoordig.' Bob moet hard lachen om zijn eigen grap.

'Zie je die oudere dame daarachter,' gaat Bob zachtjes verder, 'met die verrekijker?'

‘Waar kijkt ze naar?’ vraagt Ben.

‘Vogels,’ zegt Bob. ‘Altijd vogels.’

In de buurt van de vogeldame ziet Ben twee mannen. De ene heeft een knotje in zijn rode haar, de andere houdt een groot metalen apparaat vast.

‘Die man met het apparaat houdt van schatten zoeken,’ vertelt Bob. ‘En die man ernaast leert voor kok. Soms neemt hij wat lekkers mee.’

‘Blijf je dit keer rustig op je stoel zitten, Imani?’ vraagt Bob ineens aan een jonge vrouw in een astronautenpak.

Ben vindt het maar een vreemde vraag. Maar dan rijdt de bus over een hobbel en begrijpt Ben wat Bob bedoelde. De voeten van de vrouw gaan omhoog en ze zweeft zomaar door de bus!

Bob schudt lachend zijn hoofd. ‘Weer niet gelukt, Imani,’ zegt hij.

‘En die andere twee?’ fluistert Ben, en hij knikt naar een meisje met een petje op en een jonge vrouw met – Ben moet twee keer kijken – een kameleon op haar schouder.

‘Jip is een leuke meid,’ zegt Bob. ‘Maar skateboarden mag niet in de bus, dat moet je haar soms nog een keer zeggen. En dan hebben we Ayla, die verzorgt dieren. Ook leuk, maar haar kameleon moet niet door de bus gaan lopen. Straks struikelt er nog iemand over hem.’

‘Trouwens ... hier heb je alvast de route.’ Bob drukt Ben een kaart van Leesstad in zijn hand. Op de straten is een rood stippelijntje getekend. Ben kijkt er zenuwachtig naar.

‘Is er wat?’ vraagt Bob.

‘Nou, een nieuwe bus, al die mensen en een nieuwe route. Ik weet niet of ik het allemaal wel kan onthouden,’ zucht Ben.

‘Allemaal onthouden?!’ roept Bob. ‘Nee joh, maak je niet druk. Dat is toch nog nergens voor nodig?’

‘Niet?’ vraagt Ben.

‘Nee, niet! Ik rijd de eerste keren met je mee. We doen het samen en je leert stap voor stap alles wat je weten moet.’

Ben kijkt naar Bob en voelt zich al iets beter. ‘Maar als ik dan toch nog eens wat vergeet of verkeerd rijd?’

‘Dan helpen de mensen in de bus je wel. Of ik kom gewoon nog eens terug, net zolang tot je het zelf kunt.’

Ben kijkt nog eens de bus in. Het meisje met het skateboard zwaait naar hem. Ben zwaait terug. Jip heet ze, dat weet hij nog. Samen en stap voor stap, denkt hij opgelucht. En voor het eerst voelt Ben dat hij écht de nieuwe chauffeur van Lijn 3 kan worden.